

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.974 van 4 oktober 2016
in de zaak A. 215.396/IX-8615**

In zake: Godelieve LIBIOULLE
woonplaats kiezend te 1742 Sint-Katherina-Lombeek
Ternatstraat 2

tegen:

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister
van Financiën
die woonplaats kiest bij
de Centrale Rechtskundige Dienst van de FOD Financiën
gevestigd te 1030 Brussel
North Galaxy - Toren B
Koning Albert II-laan 33 bus 15

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 20 maart 2015, strekt tot de nietigverklaring van het koninklijk besluit van 13 januari 2015 waarbij Godelieve Libioulle ambtshalve en zonder opzegging uit haar hoedanigheid van rijksambtenaar wordt ontslagen met ingang van 25 oktober 2014.

In “subsidiaire orde” “wenst” de verzoekende partij “beroep aan te tekenen wegens het uitblijven van een beslissing ingevolge haar verzoek van 9 september 2013, herhaald op 27 september 2014 en 13 oktober 2014 tot verlenging van haar verlof voor opdracht”.

De verzoekende partij “vraagt tevens verlenging van haar verlof voor opdracht”.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 september 2016.

Kamervoorzitter Geert Van Haegendoren heeft verslag uitgebracht.

De verzoekende partij en attaché Selim Dedeli, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur-afdelingshoofd Werner Weymeersch heeft een met dit arrest andersluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoekster is sedert 1997 statutair ambtenaar bij de FOD Financiën.

3.2. Verzoekster treedt op 1 februari 2003 in dienst bij de Europese Commissie.

Op grond van het koninklijk besluit van 19 november 1998 ‘betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de rijksbesturen’ vraagt zij daartoe een verlof voor het vervullen van een opdracht.

Deze dienstvrijstelling wordt haar bij ministerieel besluit toegerekend voor een periode van twee jaar; de dienstvrijstelling wordt telkens voor eenzelfde periode van twee jaar verlengd in 2005, 2007, 2009 en 2011. Het ministerieel besluit van 18 januari 2011 geldt voor “de periode van 1 februari 2011 tot en met 31 januari 2013”.

Tijdens die periodes van dienstvrijstelling wordt verzoekster op non-activiteit gesteld. In die toestand heeft zij geen recht op wedde en kan zij haar rechten op bevordering tot een hogere titel of tot een hogere weddeschaal niet doen gelden, zo preciseert het ministerieel besluit telkens. Voormelde periode van non-activiteit wordt evenmin in aanmerking genomen voor de berekening van de anciënniteit noch voor de toekenning en de berekening van het rustpensioen.

3.3. Op 3 september 2013 schrijft de stafdienst P&O van de FOD Financiën de volgende brief aan verzoekster:

“Geachte,
U genoot van een verlenging van een verlof voor opdracht eindigend op 31 januari 2013 bij toepassing van artikel 99 en verder van het Koninklijk besluit van 19 november 1998 betreffende de verloven en afwezigheden toegestaan aan de personeelsleden van de rijksbesturen.
Tot op heden hebben wij geen aanvraag voor verlenging gekregen.
Wij herzien alle dossiers van de medewerkers van de FOD Financiën die enerzijds genieten van een verlof voor opdracht en anderzijds titularis zijn van een definitieve benoeming bij de diensten van de Europese Commissie.

Het artikel 113 van het Koninklijk Besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel bepaalt dat een tweede voltijdse benoeming in vast dienstverband in een andere overheidsdienst, aanleiding geeft tot ambtsneerlegging voor zover deze benoeming niet meer bij de bevoegde gerechtelijke instantie aanvechtbaar is op zijn juridische geldigheid.

Dit besluit werd bevestigd door het advies van de FOD Personeel & Organisatie (overheid) op datum van 16 augustus 2012.

U wordt verzocht tegen uiterlijk 23 september 2013 uw dienst te hervatten of een ontslagbrief in te dienen.

Zoniet, zal de administratie u van ambtswege en zonder opzegtermijn ontslaan op grond van artikel 112, § 3, 5° van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, en dit vanaf 24 september 2013.”

3.4. Verzoekster tekent op 9 september 2013 bezwaar aan. Zij argumenteert dat zij in zwangerschapsverlof was op het moment van het verstrijken van de laatste dienstvrijstelling en daarom het hernieuwen van haar aanvraag tot verlenging ervan over het hoofd heeft gezien. Zij wijst er wel op dat zij in het verleden steeds een herinnering ontving waarin haar werd gewezen op het naderende verstrijken van de termijn. Voor de laatste periode ontving zij niet een dergelijk schrijven.

Voorts stelt zij dat zij in het slechtste geval beschouwd kan worden als van rechtswege in non-activiteit en dat haar benoeming bij de Europese Commissie niet gelijkgesteld kan worden aan een tweede voltijdse benoeming als bedoeld in artikel 113 van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ‘houdende het statuut van het Rijkspersoneel’, aangezien enkel een tweede benoeming bij een Belgische overheidsdienst wordt bedoeld. Tot slot stelt zij nog dat als artikel 112, § 3, 5°, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 al van toepassing zou zijn, duidelijk blijkt dat zij haar post niet heeft verlaten zonder geldige reden, maar dat zij ingevolge de laattijdige aanvraag tot verlenging van haar dienstvrijstelling in de tussentijd, in het slechtste geval beschouwd kan worden als zijnde in non-activiteit.

3.5. In een brief van dezelfde dag vraagt verzoekster opnieuw een verlenging van de dienstvrijstelling wegens opdracht bij de Europese Commissie.

3.6. Op 16 september 2014 schrijft de stafdienst P&O een brief met een gelijkaardige strekking als de brief van 3 september 2013. Er wordt vastgesteld dat verzoekster zich nog niet geïntegreerd heeft bij haar oorspronkelijke administratie en dat bij het uitblijven van een re-integratie, uiterlijk op 8 oktober 2014, zij van ambtswege en zonder opzeg de hoedanigheid van ambtenaar zal verliezen.

3.7. Verzoekster dient op 27 september 2014 opnieuw een bezwaar in, waarin zij haar argumenten uit haar brief van 9 september 2013 herneemt. Zij merkt op dat zij haar post niet heeft verlaten zonder geldige reden en dat zij “in het slechtste geval beschouwd kan worden als van rechtswege in non-activiteit en dat dit geenszins kan beschouwd worden als een ambtsneerlegging”. Zij vraagt “[haar] verzoek tot verlenging van de [haar] met Ministerieel Besluit van 18 januari 2011 toegekende dienstvrijstelling voor het vervullen van [haar] opdracht bij de Europese Commissie alsnog ter verlenging voor te leggen aan de Heer Minister of [haar] een voldoende gemotiveerde weigering hiervan te bezorgen”.

3.8. Op 6 oktober 2014 richt de stafdienst P&O een nieuwe brief aan verzoekster, die de brieven van 3 september 2013 en 16 september 2014 vangt:

“Aan uw verlof voor opdracht bij de Europese Commissie werd een einde gesteld op 31 januari 2013. Dit verlof voor opdracht werd u toegestaan op grond van de artikelen 99 en volgende van het koninklijk besluit van 19 november 1998 [...].

Volgens de bepalingen van artikel 3 van het koninklijk besluit van 19 november 1998 kunt u niet afwezig zijn van de dienst tenzij u vooraf een verlof of dienstvrijstelling heeft gekregen.

Eveneens herinneren wij u aan artikel 112, § 3, 5° van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 [dat] bepaalt dat de ambtenaar die zonder geldige reden zijn post verlaat en meer dan tien werkdagen afwezig blijft en die behoorlijk en op voorhand verwittigd werd en om opheldering verzocht, ambtshalve en zonder vooropzeg de hoedanigheid van ambtenaar verliest. U wordt daarom verzocht om uiterlijk tegen 24 oktober 2014 uw dienst te hervatten.

Bij het uitblijven van uw re-integratie bij uw oorspronkelijke administratie op voormelde datum, zal u van ambtswege en zonder vooropzeg de hoedanigheid van ambtenaar verliezen.

Dit schrijven vervangt het schrijven van 16 september 2014 en 3 september 2013.”

3.9. Op 13 oktober 2014 dient verzoekster een bezwaarschrift in. Met betrekking tot haar verlof voor opdracht wijst zij erop dat zij in het verleden steeds een herinneringsschrijven kreeg teneinde de aanvraag tot verlenging te hernieuwen en dat zij dit voor 2013 niet mocht ontvangen. Zij voegt eraan toe dat zij een dergelijke vraag uiteindelijk toch heeft ingediend, maar geen antwoord mocht ontvangen. Zij herhaalt haar vraag om haar verzoek tot verlenging van de dienstvrijstelling aan de minister voor te leggen. Ten aanzien van haar verlies van hoedanigheid als ambtenaar verwijst zij naar haar eerdere bezwaarschriften en naar de rechtspraak van de Raad van State. Zij besluit dat “er momenteel geen sprake [kan] zijn van een verlies van hoedanigheid van ambtenaar van rechtswege”.

3.10. Omdat een procedure bij de federale ombudsman was opgestart en door hem om uitleg werd gevraagd, antwoordt de verwerende partij op 27 oktober 2014 het volgende aan de ombudsman:

“Een verlof voor opdracht is geen recht, maar een ‘gunst’ toegestaan aan een ambtenaar. De bevoegde minister staat het verlof toe of weigert. Wanneer het duidelijk wordt dat een ambtenaar nooit naar de administratie zal terugkeren (bijvoorbeeld ingevolge definitieve benoeming bij de internationale instelling) en hij zijn administratie dus nooit zal laten genieten van de tijdens zijn opdracht opgedane kennis en ervaring, is geopteerd om geen verlenging van verlof voor opdracht meer toe [te] staan. De ambtenaar staat dan voor de keuze: de dienst bij de administratie hervatten of ontslag indienen.

Indien geen [van] beide gebeurt, wordt er ontslag van ambtswege gegeven op basis van artikel 112, § 3, 5°, van het statuut van [het] rijkspersoneel.”

3.11. Op 13 januari 2015 wordt dan het thans bestreden koninklijk besluit genomen:

“Gelet op artikel 107, tweede lid, van de Grondwet;
Gelet op het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het rijkspersoneel, inzonderheid op artikel 112, § 3, 5°;
Overwegende dat mevrouw Libioulle, hierna vermeld, na het verstrijken van de vrijstelling van dienst voor het vervullen van een opdracht bij de

Europese Commissie, toegestaan voor de periode van 1 februari 2011 tot 31 januari 2013, de dienst niet heeft hervat;
Overwegende dat betrokkene derhalve onwettig afwezig is gebleven;
Overwegende dat mevrouw Libioulle bij een ter post aangetekend schrijven, gedateerd op 6 oktober 2014, verzocht werd ‘om uiterlijk tegen 24 oktober 2014 haar dienst te hervatten’; dat zij erop gewezen werd dat het niet hervatten van de dienst aanleiding kan geven tot ambtshalve ontslag, overeenkomstig artikel 112, § 3, 5°, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937;
Gelet op de brieven van de Federale Ombudsman, gedateerd op 7 oktober 2014, en van mevrouw Libioulle, gedateerd op 13 oktober 2014;
Gelet op het antwoord van de FOD Financiën per e-mail, gedateerd op 27 oktober 2014;
Overwegende dat de afwezigheid van betrokkene sedert 25 oktober 2014 derhalve niet gerechtvaardigd is door een geldig motief;
Overwegende dat mevrouw Libioulle bijgevolg zonder geldige reden heeft nagelaten haar dienst waar te nemen;
Op de voordracht van onze Minister van Financiën,
hebben wij besloten en besluiten wij:
Artikel 1. Mevrouw Libioulle, Godelieve, [...] Attaché bij de Algemene Administratie van de Douane en Accijnzen, wordt ambtshalve en zonder opzegging uit haar hoedanigheid van rijksambtenaar ontslagen, met ingang van 25 oktober 2014.
Art. 2. Onze Minister van Financiën is belast met de uitvoering van dit besluit, dat aan de betrokkene zal medegedeeld worden en waarvan een afschrift, om kennisgeving, zal toegezonden worden aan het Rekenhof.”

IV. Ontvankelijkheid van het beroep

Excepties

4.1. De verwerende partij betoogt dat het beroep onontvankelijk is, in de mate dat verzoekster aan de Raad van State vraagt om haar een verlof voor opdracht toe te kennen. Verzoekster heeft geen absoluut recht op het verkrijgen van een verlof voor opdracht. De administratie beschikt over een ruime discretionaire bevoegdheid om te oordelen of aan verzoekster al dan niet een dienstvrijstelling dient te worden toegestaan, rekening houdend met het algemeen belang enerzijds en het individueel belang van verzoekster anderzijds. De Raad van State kan ter zake niet in de plaats treden van de overheid.

4.2. De vordering is volgens de verwerende partij eveneens onontvankelijk voor zover verzoekster de nietigverklaring vraagt van een stilzwijgende weigeringbeslissing om het verlof voor opdracht te verlengen. Indien wordt aangenomen dat de weigering om het verlof te verlengen een stilzwijgende beslissing is, wijst de verwerende partij erop dat noch uit het administratief dossier, noch uit het verzoekschrift blijkt dat voldaan is aan de voorwaarden van artikel 14, § 3, RvS-Wet.

Beoordeling

5. Het eerste voorwerp van huidig annulatieberoep is het koninklijk besluit van 13 januari 2015. Dit besluit neemt geen enkel standpunt in over de verlofaanvraag van verzoekster; het heeft betrekking op haar postverlating en de gevolgen ervan. De eerdere beslissingen om aan verzoekster een verlof voor opdracht toe te staan gingen overigens steeds uit van de functioneel bevoegde minister, niet van de Koning en de herhaalde vragen van verzoekster om verlenging van haar dienstvrijstelling waren ook bestemd voor die minister.

Het koninklijk besluit van 13 januari 2015 is bijgevolg noch expliciet, noch impliciet, een beslissing over de verlofaanvraag van verzoekster.

6. Indien verzoekster oordeelt dat de verwerende partij verplicht is te beschikken over haar herhaalde verzoeken tot verlenging van haar verlof voor opdracht, zij vastgesteld dat zij heeft nagelaten om toepassing te maken van de procedure bedoeld in artikel 14, § 3, RvS-Wet, door een voldoende duidelijke aanmaning te richten aan de bevoegde overheid waardoor uit het stilzwijgen van die overheid de afwijzende beslissing is af te leiden, die in rechte bestreden kan worden.

Voor zover verzoekster subsidiair het uitblijven van een beslissing over de verlenging van haar opdracht aanvecht, is het beroep bijgevolg niet ontvankelijk.

7. De stelling van de verwerende partij dat de Raad zich hoe dan ook niet in de plaats mag stellen van de overheid om aan verzoekster een verlof voor opdracht toe te kennen, gaat iets te scherp door de bocht. Artikel 36, § 1, tweede lid, RvS-Wet houdt immers net zo een bevoegdheid tot indeplaatsstelling voor de Raad van State in, ingeval de voorwaarden beschreven in dat artikel zijn vervuld.

Desalniettemin valt de Raad de verwerende partij bij, dat het beroep in die mate onontvankelijk is, maar dan wel om reden dat zo-even is vastgesteld dat de weigering om het verlof toe te kennen geen voorwerp is van het voorliggende beroep, zodat het arrest hoe dan ook niet kan inhouden dat het bestuur over dit verlof een nieuwe beslissing moet nemen, laat staan een voor verzoekster noodzakelijk gunstige, als gevolg van een gebonden bevoegdheid waarvoor het arrest in de plaats kan treden.

8. Uit wat voorafgaat volgt dat enkel het koninklijk besluit van 13 januari 2015 waarbij verzoekster ontslagen wordt, ontvankelijk is bestreden.

V. Onderzoek van het vierde middel

Standpunt van de partijen

9. Verzoekster verwijt in een vierde middel aan de verwerende partij een oneigenlijke toepassing van artikel 112, § 3, 5°, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ‘houdende het statuut van het Rijkspersoneel’. Zij be-
toogt:

“Volgens de rechtspraak van de Raad van State steunt het ontslag van ambtswege op de gedachte dat de ambtenaar die zijn post heeft verlaten en zonder geldige reden meer dan tien dagen afwezig blijft, geacht wordt vrijwillig uit dienst te zijn getreden (arrest nr. 200.559 van 8 februari 2010). Het bestuur mag derhalve enkel tot dit ambtshalve ontslag overgaan, wanneer, gelet op de concrete omstandigheden van de zaak, het vermoeden dat de ambtenaar niet langer in dienst wenst te blijven, gewettigd voorkomt.

Verzoekster voert aan dat, gelet op haar bezwaarschriften van september 2013 en september 2014 en oktober 2014 de FOD Financiën niet mocht uitgaan van het vermoeden dat verzoekster de bedoeling zou hebben gehad om uit dienst te treden.”

10. In de memorie van antwoord brengt de verwerende partij de hiervóór *sub* 3.11 ook geciteerde considerans van het bestreden koninklijk besluit in herinnering.

De beslissing tot ambtshalve ontslag van verzoekster steunt op de vaststelling dat zij, terwijl zij op voorhand met een brief van 6 oktober 2014 en behoorlijk werd verwittigd om ten laatste op 24 oktober 2014 de dienst te hervatten, meer dan tien werkdagen afwezig is gebleven.

Uit het administratief dossier blijkt tevens dat verzoekster slechts een bezwaar heeft ingediend waarin zij aangeeft waarom zij geen verlenging van het verlof heeft gevraagd en verder de toepasselijke reglementaire bepalingen betwist en opmerkingen formuleert aangaande de inhoud van de brief waarmee zij wordt verwittigd. Zij doet daarin geen beroep op een situatie van overmacht, noch deelt zij enige andere redenen mee die het haar zouden beletten om haar dienst te hervatten.

In de gegeven omstandigheden had de verwerende partij, zo betoogt zij, geen andere mogelijkheid dan het toepassen van artikel 112, § 3, 5°, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ‘houdende het statuut van het Rijkspersoneel’.

Volgens de verwerende partij kan een bezwaar op zich een afwezigheid niet rechtvaardigen en dus geen geldige reden vormen in de zin van bedoeld artikel 112, § 3, 5°, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937. De bezwaren van verzoekster vermelden slechts de redenen waarom geen verlenging van het verlof werd aangevraagd. Verder betwist verzoekster daarin de door de verwerende partij toepasselijk geachte reglementaire bepalingen. De uitdrukkelijke beslissing om haar aanvraag niet te honoreren wordt hier echter niet uitdrukke-

lijk aangevochten. Nergens wordt een reden gegeven waarom verzoekster meer dan tien dagen afwezig is gebleven van haar dienst.

Beoordeling

11. Artikel 112, § 3, inleidende zin en 5°, van het koninklijk besluit van 2 oktober 1937 ‘houdende het statuut van het Rijkspersoneel’ luidt:

“Verliest ambtshalve en zonder vooropzeg de hoedanigheid van ambtenaar, de ambtenaar [...] die zonder geldige reden zijn post verlaat en meer dan tien werkdagen afwezig blijft en die behoorlijk en op voorhand verwittigd werd en om opheldering verzocht is.”

12. Het ontslag van ambtswege bedoeld in die bepaling – bepaling die overigens in tal van personeelsstatuten is ingeschreven – is geen tuchtmaatregel maar een maatregel die genomen wordt in het belang van de dienst, gestoeld op de gedachte dat de ambtenaar die – eventueel zoals in dit geval na een geoorloofde afwezigheid – zijn dienst niet meer hervat en meer dan tien kalenderdagen afwezig blijft, geacht wordt vrijwillig uit de dienst te zijn getreden.

De toepassing van de voormelde bepaling veronderstelt vooreerst dat het betrokken personeelslid meer dan tien werkdagen zonder geldige reden afwezig is.

Het bestuur mag voorts enkel tot dit ambtshalve ontslag overgaan wanneer, gelet op de concrete omstandigheden van de zaak, het vermoeden dat de ambtenaar niet langer in dienst wenst te blijven, niet geacht kan worden weerlegd te zijn.

Daarbij is het van geen belang of het door betrokkene aangebrachte motief ter weerlegging van dat vermoeden de toets van de wettigheid kan doorstaan; dat motief moet immers als louter feitelijk gegeven in aanmerking worden genomen.

Dit mag vaste rechtspraak heten, zoals blijkt uit het door verzoekster ingeroepen arrest nr. 200.559 van 8 februari 2010, maar bijvoorbeeld ook uit de arresten nrs. 112.634 van 19 november 2002, nr. 132.230 van 10 juni 2004, nr. 196.545 van 1 oktober 2009, nr. 225.003 van 7 oktober 2013 en nr. 232.004 van 28 juli 2015 – om er slechts enkele te noemen.

13. Op het bestuur rust dan ook de verplichting om na te gaan of het betrokken personeelslid geen reden had om uit de dienst afwezig te blijven. Het bestuur moet met andere woorden nagaan of in het concrete geval dat voorligt, er tegenaanwijzingen bestaan die het vermoeden van vrijwillig ontslag ontkrachten.

14. In het thans aangevochten besluit wordt wezenlijk enkel vastgesteld dat verzoekster “bij een ter post aangetekend schrijven, gedateerd op 6 oktober 2014, verzocht werd ‘om uiterlijk tegen 24 oktober 2014 haar dienst te hervatten’”, “dat de afwezigheid van betrokkene sedert 25 oktober 2014 derhalve niet gerechtvaardigd is door een geldig motief” en dat verzoekster “bijgevolg zonder geldige reden heeft nagelaten haar dienst waar te nemen”.

Er wordt, met andere woorden, enkel uitgegaan van de afwezigheid van verzoekster en van de ontstentenis van een geldig motief.

Niet blijkt dat verzoekster ná de tien dagen afwezigheid te rekenen vanaf 24 oktober 2014 “behoorlijk en op voorhand verwittigd werd” en specifiek om opheldering voor haar afwezigheid is verzocht, noch wordt de opheldering die door haar eventueel is gegeven weerlegd. Nergens blijkt dat de verwerende partij, toen de afwezigheid van verzoekster sedert 25 oktober 2014 bleek op te lopen tot tien dagen en meer, nog bij verzoekster heeft gepeild naar haar intentie om haar rechtsband met het bestuur te verbreken, dan wel naar de reden die zij had of meende te hebben om uit de dienst weg te blijven. Enkel het antwoord op die vraag kon gebeurlijk rechtens het nemen van de bestreden maatregel genoegzaam verantwoorden.

Daarbij komt dat verzoekster op 9 september 2013 een verlening had aangevraagd van haar dienstvrijstelling. Dit verzoek wijst uit dat het vermoeden dat verzoekster niet langer in dienst wilde blijven, niet gewettigd was. Op diezelfde dag en daarna opnieuw op 27 september 2014 en op 13 oktober 2014 heeft verzoekster bezwaarschriften ingediend tegen het uitblijven van de bedoelde dienstvrijstelling waarbij zij onder meer ook refereert aan de rechtspraak van de Raad van State omtrent de postverlating en in niet mis te begrijpen bewoordingen uiteenzet niet de bedoeling te hebben haar ambt definitief neer te leggen. Ook uit die gegevens kan niet anders worden afgeleid dan dat zij haar afwezigheid tracht te rechtvaardigen en dat die afwezigheid dus niet kan worden gezien als zijnde het gevolg van haar vrijwillige uitdiensttreding.

Indien verzoekster zich ten onrechte eenzijdig het recht toemeet afwezig te mogen blijven zolang het dispuut over de dienstvrijstelling niet opgelost raakt, neemt zij een houding aan waarmee zij zich blootstelt aan tuchtrechtelijke of andere maatregelen, maar zij kan niet worden geacht de banden met het bestuur te hebben willen doorknippen en effectief en definitief uit dienst te willen treden. Zoals hiervóór gesteld, is het immers van geen belang of verzoeksters zienswijze al dan niet een deugdelijke rechtvaardiging voor haar afwezigheid kan opleveren. Dit element moet, als gezien, als louter feitelijk gegeven in aanmerking worden genomen in die zin dat het vermoeden dat verzoekster vrijwillig uit dienst zou zijn getreden erdoor wordt weerlegd.

15. In de beschreven omstandigheden en op grond van de feitelijke gegevens die in de bestreden beslissing in overweging werden genomen, mocht de verwerende partij er niet van uitgaan dat was voldaan aan de voorwaarden, gesteld in artikel 112, § 3, 5°, van het statuut van het rijkspersoneel.

Het middel is gegrond.

VI. Kosten

16. Aangezien verzoekster niet is vertegenwoordigd door een advocaat, mag haar verzoek tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding, die luidens artikel 30/1, § 1, eerste lid, RvS-Wet een tegemoetkoming is in de kosten en honoraria van de advocaat, niet worden ingewilligd.

BESLISSING

1. De Raad van State vernietigt het koninklijk besluit van 13 januari 2015 waarbij Godelieve Libioulle ambtshalve en zonder opzegging uit haar hoedanigheid van rijksambtenaar wordt ontslagen met ingang van 25 oktober 2014.

2. De Raad van State verwerpt het beroep voor het overige.

3. Dit arrest dient bij uittreksel te worden bekendgemaakt op dezelfde wijze als het vernietigde besluit.

4. De verwerende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 200 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 4 oktober 2016, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

Geert Van Haegendoren,	kamervoorzitter,
Bruno Seutin,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Vera Wauters,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Vera Wauters

Geert Van Haegendoren